

[Baadsgaard]

Så kommer forskningens vilkår, hvor landbrugsministeren siger – hr. Sønderby gentog det – at forskningen jo er sikret. Forskningen er i hvert fald kun sikret placeret på Kalø i 15 år. Og i løbet af nogle år skal man jo have det forlænget, og så er det jo ejeren, der til den tid bestemmer, om det skal forlænges. Ejeren har ikke forpligtet sig til at forlænge. Så det er også et spørgsmål om forskningens vilkår.

Landbrugsministeren siger: De er sikret. Ja, men i dag er det dog sådan, at man let og elegant vil kunne aftale enhver fremtidig forskningsudøvelse med godsets ejer, hvorimod man for fremtiden skal betale, hvis man vil gå uden for de restriktioner, der er lagt på ejeren, hvad det angår.

Endelig er det jo tanken, at jægerne skal placeres – eller de vil have sig placeret – på Kalø. De skal jo leje 1.300 kvadratmeter etageareal. Det er jo også et huslejetab, der bør regnes ind, når vi gør aktiver og passiver op.

Men det er højst sandsynligt, for ikke at sige næsten helt sikkert, at de aktiver, jægerne har bebudet at de vil have på Kalø's jorder, ikke vil kunne forenes med fri forskning. Hvis jægerne får den ret, de regner med at de skal have, bliver forskningen presset ud, og så vil de 15 år hurtigt blive kortet af. Og så sidder staten med en forpligtelse ved at have lejet sig ind for mindst 10 år på Kalø, hvis det viser sig, at det vil være uhensigtsmæssigt at lade forskningen blive dér. Så der er altså nogle forhold dér, der langt fra er betrygget tilstrækkeligt.

Så er det mig stadig væk en stor gåde, at man fra en konservativt ledet regering skal høre de ord om, at vi godt kan sælge ud af de historiske mindesmærker. Jeg må sige, at det kom som et chok for mig den søndag, hvor det gik op for mig, da jeg sad og læste det, og det gjorde det også for mange andre i landet, da det kom ud. Jeg fik mange reaktioner på, at man ville sælge Kalø Slotsruin. Det var dog det værste, man havde hørt længe, og det synes jeg også stadig det er.

Hvis man kan sælge Kalø Slotsruin, kan man lige så godt sælge Hammershus, og man kan sælge så mange andre historiske mindesmærker. Der er ingen begrundelse for at lade være, i hvert fald hvis man kan sælge Kalø Slotsruin.

Dertil kommer, at Kaløområdet jo er det rigeste område, man har i Jylland, hvad angår fortidsminder. Nu siger man nok, at de er sik-

ret, ja, men det kommer man jo så til at betale for. Hvis det er staten, der har fortidsminderne, kan man tage hensyn til det; det kan man jo ikke på samme måde, hvis det er private.

Derfor er det slet ikke betryggende at overgive sådanne værdier til private, når man nu har dem i offentligt eje. Andre steder må man jo betale for at få sådanne ting passet, når de er i privateje.

Og så mangler jeg også en forklaring fra regeringen på, hvordan man som led i en fornuftig miljøpolitik kan købe arealer op, fordi de er bevarelsesværdige naturmæssigt set. Det er fornuftigt, synes vi, at miljøministeren har en sådan mulighed; det støtter vi gerne, og miljøministeren har da også købt for adskillige millioner kroner, vistnok endda mere, end Kalø kan sælges for, lige i nærheden af Kalø, nemlig Mols Bjerge. Man sidder og køber ind i det ene ministerium, og i det andet ministerium sælger man ud. Jeg synes, landbrugsministeren skylder Folketinget og befolkningen en forklaring på, hvordan det kan hænge sammen.

Endelig er der selve aktstykkets udformning. Landbrugsministeren garanterer for, at landbrugsloven er overholdt, og det må vi så tro på. Men hvorfor må vi ikke vide, hvem den mand er, der skal sikre os, at landbrugsloven er overholdt? Kan vi være sikre på, at der ikke alene ved handelens indgåelse, men også fremover er en landmand, som har bestemmende indflydelse?

Og hvad er det for nogle dokumenter, som Finansudvalget ikke må se? Det er ikke nogen særlig betryggende situation at være i, at vi – selv om jeg har stor tillid til landbrugsministeren – alene ud fra det, at landbrugsministeren har haft indsigt i dokumenterne, skal sige: Jamen så er det godt nok.

Derfor håber jeg, at landbrugsministeren kan afsløre over for os, hvad det er for nogle dokumenter, og hvad der ligger i det. Ellers må jeg sige, at det lugter langt væk af stråmandsvirk-somhed, det, der her er indgået.

Hvad angår forkøbsretten, er det jo sådan, at man godt kan sælge aktier, hvis blot det ikke er over 10 pct. Det kunne jo også blive interessant, hvis man nu begynder at sælge aktier i småportioner. Hvordan vil man håndtere det? Det giver også anledning til stor undren.

Alt i alt er jeg tilfreds med, at der har vist sig et flertal for beslutningsforslaget, altså imod